

Dari transcript:

آموزش در کابل

نصیبیه: اسم مه نصیبیه است. 17 سال دارم. و در صنف ده هستیم، در مکتب افغان ترک. در کابل حالا زندگی می‌کنم. د خانه عمه ام شان. و فامیل ام در آقچه، یک ولسوالی استه در جوزجان، در اونجه زنده گی می‌کنن. مه، سه خواهر ا و سه برادر ا هستیم. پدرم در یک دفتر سویدنی است دیگه، دمو کار می‌کنه. و د معلولین و معیوبین درس میتن. مادرم معلم استه در مکتب افغانی. و دیگه دار المعلمین میخوانه مادرم. و دیگه شهرزاد: خواهر ا و بیادرایت چی کار ا می‌کنن؟

نصیبیه: ها، خواهر ارایم، خواهرم صنف هشت استه. و یک برادرم صنف هفت شد و دیگه اش صنف پنج است. و دیگه برادرم صنف اول استه. و دیگه اش هم نو تولد شده، خورد است.

شهرزاد: نام خدا. بسیار خوب است. ام.. خودت در کابل زندگی می‌کنی، ها، خانواده در آقچه، در ولایت جوزجان، در شمال افغانستان. شما در مرکز زندگی می‌کنین. فاصله راه چقدر خواهد بود در موتر؟

نصیبیه: فاصله راه.. مثال اگر ما در موترهای کلان اگر صبحکی حرکت کنیم، شاید طرف های دو، سه یا چهار، اوموقه ها برسیم. اگر، راه خوبتر باشه اگر.

شهرزاد: راه خوب باشه. خودت چندبار میری در سال دیدن خانواده ات؟

نصیبیه: دوبار می‌رم. یکی در تابستان میرم و یکی هم در زمستان.

شهرزاد: رخصتی مکاتب است؟

نصیبیه: اهم.

شهرزاد: ایا امکانش نیست که خانواده ات در اینجا زندگی کنن؟ مشکل چیست؟

نصیبیه: اینجه کار پیدا کده نمیتانه پدرم، ازی خاطر، و دیگه ایکه اینجه بسیار قیمتی استه. نمیتانه پدرم بیایه.

شهرزاد: زندگی کنه در اینجه

نصیبیه: ام. مشکل است

شهرزاد: و افغان ترک چرا در آقچه، مکتب، مکتب افغان ترک در آقچه نیست ازو خاطر تو در اینجه زندگی می‌کنی؟

نصیبیه: استه اما از صنف اول تا هفته استه.

شهرزاد: ها

نصیبیه: باز دیگه صنف های بالا نیسته...

شهرزاد: ام. سخت نیست دوری از خانواده، تنها در اینجه؟ دق نمی‌آری یگان وقت؟

نصیبیه: دق خو می‌آرم، خو باز هم، دخترهای عمه ام هستن، دیگه دخترها هست، باز، یک کمی ساعت تیری میکنیم آدم دقیتش میره دیگه.

شهرزاد: میره؟ چطور تماس می‌گیری همراه خانواده؟

نصیبیه: پدرم شان زنگ می‌زنن از اونجه. دیگه می‌آین از او طرفا یگان دفعه.

شهرزاد: دیدنت می‌آین؟

نصیبیه: ام
شهرزاد: خودت واری دیگه دخترا هم هستن که در کابل زندگی کنن، فامیل شان د دیگه ولایات
باشه؟
نصیبیه: بلی هستن.
شهرزاد: به خاطر درس؟
نصیبیه: اهم. دیگه در صنف نه هسته، دو دختر، دو خواهره هستن. و دیگه یکی هم در صنف
هشت است.
شهرزاد: فامیل های اونا کجاست؟
نصیبیه: فامیل ازونا یکیش در جوزجان است. یکیش هم در فاریاب است.
شهرزاد: خو. باز اینجه می آین، درس میخوانن.

English translation:

Nasiba: My name is Nasiba. I am 17 years old. I am in 10th grade, in Afghan-Turk school. I live in Kabul now with my aunt's family. My family is in Aqcha, which is a district in Juzjan. They live there. We are three brothers and three sisters. My father is in a Swedish office. He works in there. He teaches disabled people. My mother is a teacher in an Afghan school. My mom also studies in teacher training institution. And...

Shaharзад: What do your sisters and brothers do?

Nasiba: Yes, my sisters. My sister is in eighth grade. One of my brothers is in seventh grade now and the other in fifth grade. And my other brother is in first grade. The other one is just born. She is little.

Shaharзад: *Naam-e-khuda*¹. It is very good. Hmm, you live in Kabul, your family lives in Aqcha, Juzjan province, in north of Afghanistan. You live in the center. What is the distance if traveling by car?

Nasiba: The distance, well, if we take the bigger cars in the morning, we might get there at two, three or four in the afternoon....if the road is good.

Shaharзад: If the road is good. How many times a year do you travel home?

Nasiba: I go there twice. I go once in summer and once in winter.

Shaharзад: Is it during the school vacation?

Nasiba: Yes.

Shaharзад: Can't your family live here? What is the problem?

---

¹ In God's name. It is an expression used for praising and appreciating.

Nasiba: My father can't find a job here, for that reason, and also it is very expensive here. My father can't come.

Shaharzad: They can't live here.

Nasiba: Yeah, it is difficult.

Shaharzad: And Afghan-Turk, why is the Afghan-Turk school not in Aqcha? And is that the reason you live here?

Nasiba: There is one. It only has grades one through seven.

Shaharzad: Yes.

Nasiba: Higher classes are not there.

Shaharzad: Hmm... isn't it hard to be away from your family, to be alone here? Aren't you homesick sometimes?

Nasiba: I am homesick sometimes, but then, my cousins (paternal aunt's daughters) are here. There are other girls. Then, we play for a while, one forgets the homesickness.

Shaharzad: It goes away. How do you contact your family?

Nasiba: My father calls from there. They also come here sometimes.

Shaharzad: They come to see you.

Nasiba: Yes.

Shaharzad: Are there other girls like you that live in Kabul and their families live other provinces?

Nasiba: Yes there are.

Shaharzad: To study?

Nasiba: Yeah. In ninth grade, there are two girls, they are sisters. There is another one in the eighth grade.

Shaharzad: Where are their families?

Nasiba: Their families...one is in Juzjan, the other in Faryab.

Shaharzad: Okay. And they come here to study.

About CultureTalk: CultureTalk is produced by the Five College Center for the Study of World Languages and housed on the LangMedia Website. The project provides students of language and culture with samples of people talking about their lives in the languages they use everyday. The participants in CultureTalk interviews and discussions are of many different ages and walks of life. They are free to express themselves as they wish. The ideas and opinions presented here are those of the participants. Inclusion in CultureTalk does not represent endorsement of these ideas or opinions by the Five College Center for the Study of World Languages, Five Colleges, Incorporated, or any of its member institutions: Amherst College, Hampshire College, Mount Holyoke College, Smith College and the University of Massachusetts at Amherst.

© 2003-2009 Five College Center for the Study of World Languages and Five Colleges, Incorporated